

Denis Ferhatović

DLIJETO I ČEKIĆ

Nekto piše
dlijetom i čekićem
u kamenu
Nekto piše
neprestano
pršti prah

Godine se brišu
stoljeća tonu u maglu

Razbojišta postaju krv
postaju krov
postaju skladišta
postaju skloništa
postaju sazviježđa

Klonu ljudi i košute
umjetnik u sebi
Drugog riše
Vječnost neuhvatljiva
a ipak

Nekto piše
Nekto piše
Nekto piše

JAVA I SAN

Pustite me, braćo, sestre
Da ostanem još samo malo
Uronjen u ovaj trenutak
Kad njegovo tijelo
Mirisno, slasno još lebdi u mojih mislima
Na mome nepcu
U svakoj ćeliji pohlepnog jezika
Kad mi vlastito tijelo

Još osjeća obrisе svojih mišica
 Nogu bedara onaj pogled
 Od kojeg ti se diže na samoga sebe

Slatko je i uzvišeno
 Biti u oblaku blaženstva
 Pa i znajući da se rasipa
 Tako lako

Pustite me, braćo, sestre
 Da sanjam još samo malo
 To gipko preplanulo tijelo
 Crnu gavran kosu rasutu
 Po mojim prsima
 Dok još mogu

JEZICI SU SUPERMOĆI

Kaže ostarjeli pisac na anglofonom podkastu

O njegovom višejezičnom romanu govorim
 Za nekoliko dana

*

Svanulo je jutro prije deset godina
 U lepršavom primorskom gradiću
 Lahor mi gladi glatko obrijano lice

Na pazaru još nije gužva
 Obrćem pomidure
 Za tezgom težakinja

*Odaberi već jednom
 Đava te lipi sapeja*

Koristim tu jednu supermoć koju imam
 Otvaram usta, zapahne me miris ribe i pučine

Skuzajte
 Izgovaram najbosanskije što mogu

NJEGA NE RAČUNAJ

L: I onda je tetka pričala sa S.
i spominjale su ko je sve živ.
I striko K. je živ ali kaže S.
nemoj njega brojati jer nije sav svoj.

TIJELO TRAŽI

Tijelo traži
Trljanje i trepet
Trpki trzaj i toržestveni titraj
Tijelo trubi
I trombonira
Trese se, tiska, tuži, taži
Tembelasto, tu i tamo tupo
Tridesettrogodišnje
Tonom tanko, tenom tusto
Ti
 Taj
 Ta
 To
Trorodno i tropolno
Trokutno i trapezasto
Tijelo tipka
Te tapka
Trnoružičin tiramisu
Toči tintu
Tastaturom
Tapira trajanja tjera